

Den 2 januari: I aftonbladets nummer för i dag har Philhpp på synlig plats fått in artikel med rubriken: "Arbetet för Raouls återfinnande i Sovjet-unionen fortsätter," vari han omnämner att den sovjetiska uppgiften om Raouls död, som endast var en hypotes, strider emot vittnesmål av hemvända fångar, som intygat att de ännu är därefter sammanträffat med Raoul i rysk fängelse. S.A. I sitt senaste brev hade Schöggel hade Schöggel omnämnt att han såsom man räddat livet på en jude vid namn Willy Mayer, vilkes adress han lämnade. Sedan Philipp skrivit till denne och begärt upplysningar om Schöggel, har Mayer skrivit ett långt brev och berättat att denne med risk för sitt eget liv räddat ej blott Mayer utan också ett antal andra judar. Han yttrar sig i berömande ordalag om Schöggels karaktär men betecknar honom samtidigt som en fantast och äventyrare. Hans brev synas därför inte kunna åberopas inför UD, som säkert skulle tacksamt skulle fästa sig vid dessa uttryck för att nedvärdera hans trovärdighet medan Mayer närmast har använt för att förklara att Schöggel gått in i S.A. S.A. Philipp har bett Mayer att skaffa utlåtande ang. Schöggel av anfra judar, som räddats av denne.

Den 4 Januari: Från Willy Brandt har det kommit ett brev till Maj, vari denne beklagar den oriktiga uppgift om Raouls död, som förekommer i hans memoarer. I blivande ny upplaga av boken skall han införa en riktigare formulering och han skall också själv medverka till att kännedomen om de nya fakta, som vi givit honom skall spridas.

Den 10 januari: Jag var i dag hos Gösta Nisser, som på grundval av ett av mig gjort utkast, utarbetat ett brev till Erlander, vari framhålles att det brev från denne, som sänts till Sohlman men som ännu inte framlämnats till Chrustjovs, innehåller dels justitierådets uppgift att Raoul levat i "ibörjan av 1950-talet" och dels UD, s uppgift att han levat under första hälften av 1950-talet och att förstnämnda uppgift kunde tolkas så att Raoul inte levat vid tiden för Stalins död. Med hänsyn härtill och då justitieråden avgivit sitt utlåtande utan att ha tillgång till de brev, som vi fått från Brugger, Schöggel och Gouaz, anhåller vi att avskrifter av dessa brev skall remitteras till justitieråden för att ge dem tillfälle till en omprövning av utlåtandet.

Den 31 januari: Då Maj inte varit belåten med Göstas formulering av vårt brev till Erlander, har det delvis omarbetats, varjämte ett under mellantiden ankommit brev från Schöggel, där han närmare beskriver sitt sammanträffande med Raoul, bifogas i avskrift. Vi ha väntat på ett nytt brev från Mayer, som också skulle kunna bifogas, som också skulle kunna bifogas men då denne inte låtit höra av sig, har jag i dag lämnat in brevet till Erlanders sekreterare, sådant det är. Vi kan ju inte dra ut på tiden i det oändliga. För tvivlar jag på att det skall bli någon effekt av vad vi än skriver och argumenterar. Undén är säkert emot allt vidare bråk

och hans ord gäller mer än Erlanders.

Den 19 februari: Sedan Maj ringt till Erlander och begärt ett sammanträffande, gick vi idag till Erlander tillsammans med Philipp och Gösta. Erlander hade vid tillfället icke Undén hos sig och var därför mer tillgänglig och tillmötesgående än vanligt. Han ansåg det olyckligt att justitieråden använt annan tidsbestämning för Raouls vistelse i i Vladimir än vad som angivits i UDs note den 17/7 1959, och han har redan skickat två exemplar av vårt brev till UD för att delges justitieråden. Han ringde sedan till Åström för att höra om UD skickat dessa exemplar till justitieråden. Åström hade tydligen en del invändningar i fråga om möjligheterna att få en ändring i fråga om justitierådets utlåtande. Så vitt vi kunde uppfatta telefonsamtalet, sade Åström att olikheten i tidsbestämningen var fullt avsiktlig. Erlander ansåg emellertid att justitieråden skulle få tillfälle till en omprövning. Om de vägrade uppstod en ny situation och man fick då se vad man kunde göra. Han lovade att underrätta oss om utvecklingen.

Då Erlander inte låtit höra av sig, har Maj i dag ringt till honom, varvid han förklarade att saken var under utredning och att han i början av nästa vecka skulle kunna meddela resultatet. På Majs fråga om resultatet skulle bli positivt, svarade han att han trodde det. Maj ringde också till Lundberg, till vilken hon tidigare skrivit och överlämnat en kopia av Mayers brev om Schögl. Lundberg hade sagt att han ansåg Bruggers vittnesmål vara 100% trovärdigt. Det bestyrktes också av Gouazè, som redan i Moskva omedelbart efter sin frigivning lämnat franska ambassaden där rapport om Bruggers kontakt med Raoul. Lundberg ansåg däremot Schöggl vittnesmål bara som ett indicium, då denne verkade virrig, ehuru inte beträffande sitt sammanträffande med Raoul. Lundberg sade också att Schögl inte gjort något försök att ekonomiskt utnyttja sin berättelse och han förklarade sig helt instämma i vår framställning till Erlander om att denna brev till Chrustjov borde fastslå tiden för Raouls vistelse i Vladimir till första hälften av 1950-talet.

Undén har för närvarande förlorat sin goodwill hos Sovjet, sedan han försvarat hammarskjöld mot de måttlösa anfall Sovjet riktat emot denne i anledning av den kongoleiska kongoleiska politikern Lumumbas avrättning. Klimatet har inte förbättrats av att Erlander vid nordiska rådets sammankomst i Köpenhamn i förra veckan förklarade att det nu vore olämpligt tidpunkt för ett besök av Chrustjov i de skandinaviska länderna. Det har talats så mycket om att man bör undvika allt som kan ge ryssarna uppfattningen att de kan förlorat ansiktet och nu ger man Chrustjov ett ordentligt slag på käften, som denne nog kommer att minnas.

Den 27 februari ringde Gösta och sade att justitieråden enl. telefon från Åström skulle vara färdiga med sin omprövning den 1 mars och att vi sedan

1. Februar 1961

Otto Schögl

Sehr geehrter Herr Philipp!

Sie fragen mich, ob ich beweisen kann, dass ich kein treuer Nazi war und dass ich von den Nazis ins K.Z. gesteckt wurde und dass mich die Amerikaner befreiten und dass ich aus Dankbarkeit dafür für die Amerikaner arbeitete und grosse Nazis, die sich versteckten, den Amerikanern angab und dass ich deswegen von der österreichischen Polizei den Russen ausgeliefert wurde und vom russ. Gericht als amerikanischer Spion zu 25 Jahren verurteilt wurde. Ich kann das alles beweisen. Wie ich von Russland zurück kam, da hab ich an österr. Bundespräsident ein Gesuch gemacht mit Unterschriften von sehr vielen Juden wie Wilhelm Mayer aus Taborstrasse 33, dem seine Adresse ich Ihnen schon geschrieben. Aber ich habe vom Präsidenten keine Antwort bekommen bis heute. Kann sein, weil die österr. Polizei mich im Oktober 1948 den Russen übergeben hat, weil ich hohe Nazi den Amerikanern angezeigt habe. Aber der Präsident weiss nicht, dass ich fünf Jahren von den Nazis ins K.Z. gesteckt war und dass die Amerikaner mich befreiten. Ich habe noch vom K.Z.-Verband Salzburg die Bescheinigung, dass ich K.Z.-ler war. Das ist doch kein Verbrechen, dass einer wer im K.Z. gesessen, Nazibonzen anzeigt, die ihre Verbrechen büssen sollen, wie der bekannte Bluthund von Oberösterreich Gustav Eigruber, den ich der C.I.C. angegeben, wonach ihn die Amerikaner verhafteten. Später vom Dachauer-Gericht (USA) unter Nummer 13 zum Tode verurteilt wurde.

Weil ich sehr grosse Nazi-offiziere aus ihren Schlupfwinkeln heraus holen liess wurde ich Verbindungsmann zwischen der österr. Polizeidirektion in Linz / Donau, Oberösterreich, und den Amerikanern, was ich über 6 Monate war. Dann arbeitete ich in anderen Orten bis ich 1948 von einem Doppelagenten, der für die Amerikaner und Russen arbeitete, im Wiener 2. Bezirk, der zur russ. Ockupationszone gehörte, von der österr. Polizei verhaftet. In der russ. Zone waren ja österr. Kommunisten Polizeiführer, die mich den Russen übergaben. So kam ich von den Nazis ins K.Z. und von den Amerikanern befreit, dann als sogenannter amerik. Spion durch die österr. Polizei der russ. Zone in Wien II. in die Hand des Russen und zum Militärgericht in Baden / bei Wien in der russ. Zone und zu 25 Jahren Strafarbeit in Russland. Und wie ich zurück kam war ich in den Augen der Polizei ein Verbrecher, weil ich Österreicher an die

Amerikaner verraten, wo die doch Bluthunde gewesen im Dritten Reich. So bekam ich erst garnichts vom Roten Kreuz und vom österr. Staat, dann 3.200 Schilling, wo andere Heimkehrer ganz anders geholfen wurden die auch richtige Nazibluthunde gewesen und grosse Nazi-Offiziere waren.

Auch fragen Sie mich nach dem Sanitzer Hans, mit dem ich zusammen in einer Zelle war, wie mich der NKWD-Offizier aus der Zelle hat holen lassen, wo ich Herrn Wallenberg eine Nacht getroffen hatte. Weil ich Ihnen geschrieben, dass ich dem Sanitzer erzählte, wie ich in seine Zelle kam, dass ich einen Schweden aus Budapest getroffen, wo mir dass streng verboten war jemand davon etwas zu sagen über Wallenberg.

Dieser Sanitzer Hans war S.D.-Offizier, ein Nazi-Abwehr-Mensch aus Wien, und im Burgenland und in der Slowakei war er ein Nazi-Abwehrmann, und wie der Umsturz kam, da wurde er vom österr. Gericht verurteilt und kam ins Zuchthaus nach Stein/an der Donau. Aber die Russen wollten so einen Abwehroffizier zum russ. Spion haben und sie holten Sanitzer aus dem Zuchthaus in Stein in der russ. Zone mit Flugzeug nach Moskau und wie er nicht unterschreiben will, dass er russ. Spion sein will, bekam er 25 Jahre vom russ. Gericht.

Mich steckten die Russen mit grossen Nazis zusammen, und da konnte ich denen nicht sagen, dass ich ein Nazifeind und 5 Jahre im Nazi-K.Z. war und da sagte ich, ich war ein SS-Mann, und so war ich ihr Kamerad und sie erzählten vor mir sehr vieles aus den Nazimethoden und ich lernte von ihnen. Auch Sanitzer erzählte mir viel, und er war bald Freund vom Max Manfred mit dem doppelten Gesicht, mit dem Manfred lernte Sanitzer Sprachen. Und ich erzählte dem Sanitzer vom Schweden aus Budapest und dass ich oft versprechen haben müssen bei den NKWD-Offizieren, nichts von dem weiter zu sagen.

Wie Sie Sanitzer finden können, fragten Sie mich. Er heisst Hans Sanitzer und kam 5 Monate nach mir aus Russland nach hause, im November 1955. Ich weiss nicht, wo Sanitzer jetzt ist. Seine Tochter ist in Salzburg verheiratet.

In Russland war ich auch zusammen mit Feldmarschall von Kleist, Feldmarschall Schörner, Generaloberst Schmidt, General Weidling, Oberst Braun, Sanitzer, Polizeichef von Frankfurt Beckerle, Prof. Dr. Clauberg und der Japanische Abwehrchef Sucker in Wladimir-
gefangnis.

Die alle hätten mir mein Leben sehr schwer gemacht wenn ich gesagt hätte, dass ich Nazifeind gewesen war und in Nazi-K.Z. 5 Jahre war.

Aber diese Schweine bekommen jetzt grosse Pensionen und ich bin für Österreich ein Nichts, dem man nicht verzeiht, dass ich meinen Befreiern dankbar war und dafür den Amerikanern geholfen habe, die grossen Nazihunde zu fangen.

Hochachtungsvoll

Otto Schöggel

Vidmarras

Karim Bakhstini

Brita Björck

